

NİZAMİ KOLANLI

ARZULARIM ÜRƏYİMDƏ QALDI

Hekayə

Dənışəcəğim bu həyat hekayəsi bir dostumun başına gələn, illərlə bu eşşin acısını ürəyində daşıyan, yanub külə döənən bir qəlbin sızıltılarıdır

Anam ölindən tutub mənə birinci sinifə aparanda ağladım və məktəbə getmək istəmədim. Ancaq anam başa saldı ki, oğlum oxumaq lazımdır. Anam

mənə yola getirdi. Məktəb binasının qarşısına çanta daşıdım. Çoxdan tikilmiş bu binaya diqqətlə baxdım. İki mərtəbəli bina hansısa beyin evi olmuşdu. Sovet hökuməti bu evi beyin olından alıb, məktəb binası etmişdi.

Anamla birinci mərtəbədə bir otağa daxil olduq, bizi yaşlı bir müəllimə qarşıladı. O, əlini başına qoydu, adımı soruşdu, utanmışımdan cavab vermə bilmədim. Anam mənim əvəzimdən cavab verdi ki, adı Zöhrəbdir. Müəllimə "lap yaxşı" deyib, ölindən tutdu və mənə bir qızın yanında oturdu.

- Sənin yerin buradı, Səbinenin yanında oturacaqsan. - dedi. Dönlüb qıza baxdım, gözüm çənəsindəki xalə satmış, tez başımı aşağı saldım.

dersdə oturmışduq, sinifdə tam sakitlik idi. Dönlüb diqqətlə Səbinəyə baxdım, sanki birinci dəfə idi ki, onu görürdüm. O qədər gözəl idi ki, alqırdı

ağım başından çıxsın. Bir ölü çiyinə toxuması mənə xeyallardan ayırdı.

- Zöhrəb, yaman fikrə getməsən, deyəssən? - Müəllimə soruşdu.

Özümü itirdim, bilmədim nə cavab verim. Yaxşı ki, müəllim məndən aralandı. Dərs necə qurtardı, bilmədim. Zəng çalındı, çələ çıxdıq. Mən gözümü öndən çəki bilmirdim. Elə fikirləşirdim ki, gözümü öndən çəksəm o, yoxa çıxacaq. Görəsən mənə nə olub? - deyə özümü qanamağa, sorğu-suala tutmağa başladım. İdman meydançasına qayıdım. Meydançada uşaqlar futbol oynayırdılar, mən də onlara qoşuldum. Zəng çalındı, hamı sinifə qaçdı. Həmin günü dərs necə qurtardı, bilmədim. Dərsdən sonra evə gəndədə Səbinəyə yaxınlaş-

utanmışımdan qızarmışdım. Başımı qaldırdm üzünə baxdım. Özüm də bilmənd:

- Səbinə, səni sevirem! - deyib qaçdım.

Bir az gəndədən sonra dönlüb arxaya baxdım. Səbinə yerində dayanıb arxama baxırdı. Həmin gün fikirləşirdim ki, görən Səbinə səhən səhən nə deyəcək.

Səhər məktəbə gələndə, o hələ gəlməməmişdi. Onun gəlməyini gözləyirdim. Bir azdan o qapıdan içəri girdi. Mən isə başımı aşağı saldım guya ki, onu görmürəm. Səbinə gəlib yanımda dayandı: - Qorxuram ki, mənə həmişə darda qoyub qaçasan, - deyib öz yerinə keçdi. Bu söz mənə bərk tutdu.

İllər keçdikdən sonra onun mənə dediyi bu söz həqiqət oldu. Elə oldu ki, mən doğrudan da onu qoyub qaçdım...

Aylar, illər keçirdi. Biz artıq bir-birimizi sevirdik. Artıq valideynlərimizdə bizim bu sevgimizdən xəbərdar olmuşdu. Səkkizinci sinfi qurtardıq. 9-10-cu sinfi başına kənddə oxumaq lazım idi. Səbinə daha oxumaq istəmədi. Vaxtımız olanda imkan tapıb, dağın döşündə Armud ağacının altında gəlişirdik, gələcək həyatımızdan danışırdıq. Səbinə həmişə deyirdi ki, Zöhrəb, burada qalmaq istəmərim, evlənmə burdan şəhərə köçürük. Mənim

fikrim o idi ki, orta məktəbi bitirdikdən sonra Səbinəyə nişan aparım. Əşğərlikdən qaçırdıqdan sonra isə həm qıyabı oxuyum, həm də mülisə işə düzülür. Orta məktəbi bitirdikdən sonra valideynlərimə Səbinəyə qarşı ciddi hisslərim olduğumu bildirdim. Atam isə:

- A bala, sən hələ hərbi xidmətə getməlisən, sonra baxacağ. - dedi.

Atamı nə qədər dilə tutmağa çalışsam da xəyri olmadı.

May ayının 13-də mənə hərbi xidmətə çağırış vərəqəsi gəldi. Səbinə ilə görüşüb, hərbi qulluğa gedəcəyimi bildirdim. Səbinə mənim bu xəbərindən kəndərdi:

- Fə... ..

Onun bu sözlərindən elə bil qollarım qılıb yanıma düşdü. Ümidsiz bir halda onun üzünə baxdım. Sanki bütün arzularım alt-üst olmuşdu.

Ona:

- Səbinə, biz bir-birimizi sevirik. Bizi heç kim ayıra bilməz, - dedim.

İkimiz də hönkürtü ilə ağladıq. Onu qaçaldım, üzündən axan göz yaşları üzümü isladı. Bir-birimizə söz verib, and içdik və ayılduq.

Səhəri günü mənə hərbi komissarlığa çağırıldı. Komissarlıqda mənə axşam qatarla Bakıya, oradan isə başqa yərə göndəriləcəyimi bildirdilər. Kəndə qaçırdıqdan sonra Səbinəyə xəbər gəndərdim ki, axşam mən gedirəm, görüşmək lazımdır. Həmişəki kimi armud ağacının yanına gəlsin.

Anam bir az yemək hazırlayıb, çantama yığımışdı ki, yolda yeyim. "Ana, mən bir azdan gəlirəm" deyib, həyətdən çıxdım. Tələsik gəliş yerinə gəldim, amma Səbinə hələ gəlməmişdi. Oturub səbrsizliklə onu gözdədim. Vaxt gərdi, o isə hələ də gəlib çıxmırdı. Ayağa qalxıb evlərinə doğru getmək istədim. Sonra yenə daşın üstündə oturub, bir az da gözələmək qərarına gəldim. Elə bil qulağımda qatıran təkarərlərin səsi eşidirdim. Başımı qaldırdam Səbinənin gözü yaşlı mənə baxdığını gördüm. Mənə etiməndən qatıran ota "ağru

qaçdım. Onu qaçalayıb, özündən əsli olmasayın tez-tez öpməyə başladım. Onun qollarının arasına təqəssiz qaldığım hiss etdim:

- Səbinə, mən bu axşam gedirəm, səni məktəb yazaçam, cavab yazarsan, - dedim.

Səbinə göz yaşlarını silərək "mütləq yazacağam" dedi. Bir-birimizə təsəlli verərək ayrıldıq.

Qatarla Bakıya gəldim. Səhəri səni vaqonlara yığıb Rusiyanın şəhərlərinə hərbi qulluğa göndərdilər.

Üç gün yol gəndədən sonra bizi vaqonlardan düşürüb, məşinlərə mindirib, hərbi hissələrə yola saldılar. MVD deyilən hərbi hissədə dostuqlara qarovul çəkməklə 2 il hərbi xidmət etməliydik.

